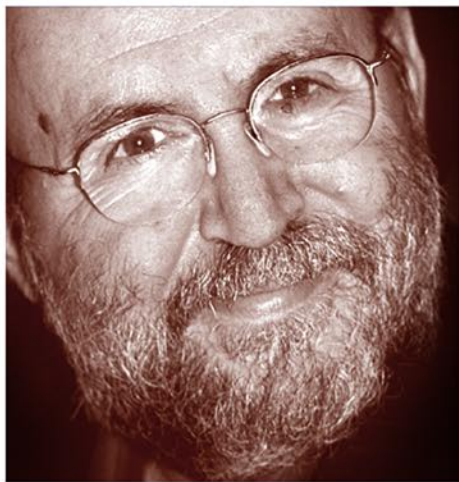

Marc Granell

Notícia de la tribu

Antologia poètica

Introducció i selecció: Gonçal López-Pampló
amb la col·laboració de Josep A. Fluixà

ELS NOSTRES AUTORS

bromera

No hi ha res per damunt de l'abraçada...

FELIU FORMOSA

¿No és desert morir haver viscut
en la feble memòria d'uns ulls
que foren ja –sense ser– al record?

Lleu, l'oració ascendeix única
en el sol jardí que sap i ama
pas a pas la teva petja innombrable,
el teu destí de ser tanta veu absent
creixent-te en els teus braços
com un adéu fugint la vorada on reposa.

(Antic és el costum d'amar l'inassolible,
el sempre perfil verge d'un déu que no coneix
el breu desvetllament de la llum o tan sols
el teu immòbil cos ja flor quan el matí.)

Lleu, l'oració ascendeix única.

Inútil és la vida quan el temps ha arribat
de ser el teu cos sorra en la sorra confós.

2

VESPRADA DE FESTA

Ací segut.

Mentre el sol parpelleja en els tolls que ahir
trencaren l'eterna simetria del pati
on totes les vesprades
fèiem gimnàstica uniformats,
blau i blanc, entre quaranta
nens sufocats en els seus crits,
els seus afanys per tal de ser
el més hàbil, més veloç, més fort,
per tal de ser el més inútilment lliure.

Ací segut.

Mentre sofries la pluja
per no ser suficient per a inundar els soterranis
i arrossegar amb ella
els poltres, les barres, les dues paral·leles
que mai no pogueren sostenir-me
i esborrar la seva memòria, que ningú
no sabés mai que havien existit
tals artefactes d'innocent tortura.

Ací segut.

Mentre resaves –no sabies a qui,

tu ja no hi creies, però sí, era necessari
creure l'infern— i senties
galops de formigues córrer pel teu ventre
i reies, sense cap gana, les gràcies d'algun company
i esperaves.

Ací segut.

Mentre observes la gent que passa
i el sol parpelleja en els tolls
i ja no m'importa. És festa
aquesta vesprada.

3
ALBA

Com aquell que desperta
d'un somni llarguíssim i mira
a l'entorn i no coneix
la seva memòria,
inauguro aquesta alba lentament,
apaivago ma veu i em dispo
a morir sens remei en la carícia
d'aquesta llum que em dol
tan a espai.

4

CEL DUBTÓS

Un cel tan llum cansa,
de vegades, tan blau,
tan dubtosament cel.
I cansa la paraula
dita sense llavis
i els ulls sempre ombra
i les mans,
dibuixos insòlits
que mai no arriben.
Els núvols.
De vegades, cansa no res.

5
PRINCIPI I FI

Arriba un dia,
solejat i tranquil com aquest,
en què et saps,
amb perfecta innocència,
el principi
i la fi, la nua
soledat de tot
el que, mut, et rodeja.
I llavors perceps
una anònima olor
quotidiana,
una apagada remor que abans
no hi escoltaves.
I et venç
una ombra de llum
cremant
l'horitzó.

6
DIUS

Dius mar
i dius veu,
i cel i muntanya
i pluja d'incendi
la nit retornant.

Dius terra
i dius homes
com arbres que esperen
un riu ros i sang.

Dius poble
i et dius.

7
POR

Et retornes
quan veus la ferida
de nou massa gran,
oberta.
Creus que és la gent,
com sempre, i demanes
un poc d'espai bru
un llarg camí llarg,
estones de vent
sense llavis.
Però ho saps. Si la por
t'ha portat fins aquesta
vorada,
el meu enemic era jo
que no vosaltres.

8

LA PARAULA

Et llegeixes i penses:
mai ningú no ha pogut
parlar tant d'engany.
Però saps
que mentint es diu
la veritat, si la dius
menteixes.
És un pur
desig sense cap lluita
la paraula.

Salvatges no som,
això ja ens ho diuen les enciclopèdies.
I? Haurem de trobar la paraula
escaient i justa que ens delimita.
Perquè anem vestits,
perquè anem amb la mirada fosca però trista,
perquè anem amb les mans a les butxaques.
I tenim proves
del nostre clar enteniment.
Qui pot, per exemple,
no desitjar algun d'aquestes productes
delicats i agradosos
que ens ofereixen?
Ah, la paraula!